

Vi tar oss tillbaka till året 1945

Krig härjade i Europa men den 8e Maj tog kriget slut. Winston Churchill avgick som brittisk premiärminister. Kvinnlig rösträtt infördes i Frankrike. Första passagerarflygningen till USA kördes över Island och Kanada.

Det här var också året då Kjell föddes 1945, den 8 e Maj på fredsdagen i Fredhäll, där han växte upp i samma hus som sin moster Barbro, morbror och du kusin Gunilla – men ni kom att stå varandra nära, mer som syskon.

Ni var dagbarn hos mormor och morfar i Kristineberg, och delade barndomens små äventyr – tex tog du Gunilla småpengar av mormor och ni gick sen till kiosken för att köpa godis, eller som du Gunilla också minns: att Kjell en gång samlade kraft och gav dig en örfil när det kanske blivit lite för mycket bus med lille Kjell från din sida. Det var ett syskonlikt band mellan er– fullt av värme, närhet och små berättelser som följt med genom livet. Kjell gick på Kullskolan, som idag heter Kristinebergsskolan, och även om han tidigt bar på drömmar om att bli både trummis och smed, så var det på andra vägar hans liv skulle ta form.

Redan som 15-åring köpte han sin första motorbåt – och körde förbi där Annica bodde, så många gånger att det nästan blev ett eget kärleksspråk. De blev ett par som unga, gifte sig tidigt och fick er barn; Lina och Linus tillsammans, vilken lycka!

Som vuxen blev Kjell bilplåtslagare, och senare expert på skador på bilar och tunga fordon på Folksam och Trygg-Hansa.

Han var uppskattad, kunnig – en som kunde alla vägar i Sverige och gärna delade med sig av sina tips om vilken väg man borde ta. Han arbetade ända fram till sin pension vid 67, och blev internt prisad för sin yrkeskunskap. Men Kjell var så mycket mer än sitt arbete. Han var omtänksam, lojal, en fixare av rang och ett ankare i många människors liv.

En återkommande fin beskrivning var hur glad och snäll han var som person. Han fanns där – ofta i bakgrunden – men alltid närvarande. Han tog sig an andras problem, bar dem med sig och försökte göra saker bättre. En sann problemlösare. Han kunde vara som en mussla – men fanns alltid där.

AIK låg honom varmt om hjärtat – det var svart och gult som gällde. Maten när han var liten skulle helst vara gul och svart, kläderna i samma färger, och sen känslan; Det var en tillhörighet som gick i arv – farfar hade spelat i AIK:s första trupp och i landslaget. Den stoltheten levde kvar.

När livet förändrades och han skilde sig från Annica, fann Kjell en ny kärlek i seglingen. Med två små barn, er Lina och Linus, tog han sig an skärgården och kappseglingens värld. Det blev en passion – Gotland runt, Lidingö runt – båten låg på Bullandö, redo att ta er till horisonten. Han och ni barn var ute varje helg under somrarna. 1980 träffade han dig Anette på en fjällresa med jobbet på Folksam. Kjell, en stilig kille som stal ditt hjärta Anette. Kjell tog in dig i seglarlivet som ni kom att få stor behållning av tillsammans med familj och vänner, ibland alldeles ensamma på tu man hand, fina minnen. 1989 i December ringde bröllopsklockorna. Tillsammans fick ni två barn, Andreas och Sara – och ett nytt kapitel i Kjells liv började.

Kjell var social men ville inte alltid stå i centrum. Han dansade gärna, gick sällan först hem från festen. Han fönade håret varje morgon så att varje strå låg rätt. Han var fåfång, på ett charmigt sätt.

Han mindes alltid allas födelsedagar, ringde på namnsdagar, och älskade att ha koll. En liten spindel i nätet – alltid med något att berätta, någon att koppla ihop, någon han ville hjälpa. Han var pappa som hämtade dig Lina mitt i natten från fjällen när hemlängtan slog till. Han följde din hockeykarriär Linus tätt, från träningar till matcher, och spelade själv i hockeybockeylaget "Forever Young" tillsammans med andra pappor – och ni barn började senare själva spela med.

Med åren blev han också stolt morfar och farfar– till alla er ; Julia, Alice, Hugo, Viggo, Nellie, Vincent och lilla Agnes – och stolt gammelmorfar till er Alva, Juni och Saga. Det blev ett familjetråd med grenar som vuxit sig starka i hans närhet. Livet är inte alltid rättvist och för Kjell blev det extra orättvist när han först 2008 fick Leukemi och senare prostatacancer.

På det mycket smärta, hans kropp tålde knappt medicinerna. Ändå höll han skenet uppe. Mot slutet blev han alltmer stillasittande, hade smärtor i benen, men fanns ändå där. I telefon, i tankar, i sport på TV – som ett stilla nav av lojalitet och envis livskraft.

Och så fanns det där rättvisepatosen. En vinnarskalle med kort stubin ibland – men med starka värderingar. Han ville att saker skulle vara rätt. Som du Anette berättade, kunde man fråga Kjell om hjälp med vilket problem som helst, och han hade alltid en lösning. Flera gånger byggde han ihop en hel bil av två skrotbilar– det säger något om hans envishet, hans handlag och hans hjärta.

Mot slutet blev det svårt att tala, men orden fanns ändå kvar. Det sista han sade till dig Gunilla, som stått vid hans sida genom hela livet, även om ni inte alltid sågs så ofta var: "Jag älskar dig." Alla ni andra i familjen berättade också om att Kjell var bra på att säga att han faktiskt älskade er. Med er söner delade han sina intressen som hockey med dig Linus, bilintresset med dig Andreas

Sara du berättade hur pappa uttryckte hur stolt han var över dig.

Kjell som var mycket för symbolik och kopplingar tyckte att det var så fint med att han på slutet bodde på Ersta hospice där du också arbetar Lina. Och också fint för alla er i familjen då ni visste att han där fick den bästa av vård man kunde tänka sig, han var i trygga händer.

Det är svårt att säga farväl till någon som burit så mycket för så många. Men vi minns Kjell med tacksamhet. För hans kärlek. För hans engagemang. För hans tålamod, hans humor, hans danssteg, hans telefonsamtal, hans snedfönade hår och för allt han fixade – stort som smått. Fredhällsgänget som höll ihop från pojkåren i Fredhäll och hela vägen ut

En trygg gemenskap som, även barn, partners och släkt fått vara en del av i många olika sammanhang.

Kjell var en AIK:are in i själen.

En seglare i hjärtat.

En pappa, make, morfar, farfar, gammelmorfar, svärfar, barndomsvän, kollega och medmänniska som vi aldrig glömmer.

Tack för dina fotspår här på jorden

Tack för allt du gav

Vila i frid